

Rapporten blev imidlertid vedtaget af koloniudvalgets afro-asiatiske, kommunistiske og latinamerikanske flertal med 19 stemmer for, medens Australien, Storbritannien og USA stemte imod, og Finland og Italien afstod.

II. Debatten.

Debatten i 4. udvalg var præget af angreb på britiske, amerikanske og vesttyske investeringer i den sydlige del af Afrika samt af en række afro-asiatiske og kommunistiske landes forsøg på at forsvare koloniudvalgets rapport mod de vestlige indvendinger. De fleste indlæg vendte sig skarpt mod udenlandsk — i realiteten vestlig — kapitalers virksomhed i koloniområderne under henvisning til, at udenlandsk kapital ikke bidrog til den økonomiske udvikling, før uafhængighed var opnået; men kun søgte at udnytte den billige arbejdskraft og råstofrigdomme i områderne uden tanke for opbygningen af en levedygtig økonomisk infrastruktur. Det var først efter opnåelsen af selvstændighed, at tidligere koloniområder kunne opstille vilkår og regler, der ledede udenlandske interessers virksomhed i de rette baner.

Argentina, Chile og Venezuela konstaterede, at FN's medlemslande har forpligtet sig til at varetage kolonibefolkningernes interesser og at beskytte de menneskelige ressourcer og naturrigdomme i kolonier; således at de udnyttes til gavn for den indfødte befolkning.

Af vestlige lande deltog kun Storbritannien, Tyrkiet og Portugal i debatten. I det *britiske indlæg* blev tidligere indvendinger mod koloniudvalgets befattning med emnet gentaget. Koloniudvalgets rapport var gennemsyret af den „perverterede teori“, at private investeringer hæmmer udviklingslandenes økonomi. I virkeligheden er forholdet det, at private investeringer spiller en betydningsfuld og positiv rolle i udviklingen af økonomisk underudviklede områder, herunder koloniområder.

Tyrkiets repræsentant betegnede forsigtigt koloniudvalgets konklusioner som alt for generaliserende.

Fra *portugisisk* side blev fremhævet, at Portugal, om hvis kolonier en væsentlig del af debatten havde drejet sig, kun tillod udenlandske investeringer i sine oversøiske

områder, når de var til gavn for befolkningen, samt at man var nødt til at tillade udenlandske investeringer, hvis den kraftige økonomiske udvikling i områderne skulle fortsætte.

Det britiske og navnlig det portugisiske indlæg gav fornyet næring til debatten og affødte en række tildels meget hidsige afro-asiatiske indlæg. Således udtalte *Togo*, at de portugisiske magthavere og Ian Smith i realiteten blot var „betalte lejeknægte“ for den internationale kapital, der ønsker at udnytte koloniområderne og deres befolkning.

III. Høring af James Forman som petitionær.

4. udvalg afhørte en Mr. James Forman fra den amerikanske negerorganisation „Student Non-violent Coordinating Committee“ som petitionær. Mr. Forman søgte i sit indlæg at påvise, at USA støttede apartheidregimet i Sydafrika. Nogle militante afrikanske lande og Cuba takkede ham for de værdifulde oplysninger, han havde givet udvalget.

IV. Resolutionen.

I et forsøg på at moderere konklusionerne og anbefalingerne i koloniudvalgets rapport havde de latinamerikanske lande udarbejdet et såkaldt økonomiske charter for udenlandsk kapitalers virksomhed i koloniområderne. Forhandlinger mellem de latinamerikanske og de afro-asiatiske lande — suppleret med en energisk indsats fra kommunistisk side i kulisserne — førte til enighed om en resolutionstekst, der terminologisk tog vidtgående hensyn til det latinamerikanske udkast, men i realiteten lå tæt op ad koloniudvalgets konklusioner og rekommandationer.

Resolutionsteksten *godkender* koloniudvalgets rapport, *bekræfter* kolonibefolkningernes ret til bl. a. at disponere over deres naturrigdomme i deres egen bedste interesse, *erklærer*, at de kolonimagter, der berører disse rettigheder, krænker deres forpligtelser i henhold til FN's pagt, *fordømmer* på det bestemteste udnyttelsen af koloniområderne og deres befolkninger ved fremmede økonomiske og andre interesser med det formål at bevare koloniherrredømmet; *belæger* kolonimagternes politik, der til-